

Задължен
слава имаше своите грижи в Сърбия, имаше съпруг и деца, за които да се грижи. Деспотица Мария в Тесалоника и тя си имаше своята тайна скръб: от толкова години вече - не можеше да даде рожба на Мануил Комнен и наследник за страната си. Кой щеше да поеме престола след тяхната смърт?

Някъде далече се чуваха гласовете на Калиман и Тамара, които играеха: весели и безгрижни.

Свежият утринен вятър разхлаждаше грижовното му, замислено и тъжно чело. Трандафилите разлистяха пъпки, оросени с дребни искрящи капчици, които отразяваха никнещите слънчеви лъчи. Глоговите храсти шумяха, обсипани с бели цветчета. Яворът зад пейката трепереше с всичките си листа, сякаш рой бръмчащи пчели.

Някой леко седна до него. Нежна ръка докосна неговата. Лъх от амбра погали ноздрите му.

Иоан Асен трепна. Обърна се.

Това бе Ирина. По-хубава от всякога. По-измамно мамеща от кога и да било: с лека дреха от гълъбов точковат плат, спуснала наниз от сребърни аспри над хубавите си вежди. Бе минало толкова време откакто не я бе виждал. Сякаш бе забравил, че съществува.

Гледаше я поразен, като че за пръв път я виждаше. Не отдръпна ръката си. Остави се на очарованието, което проникваше в жилите му, с пролетния лъх, с дъха на цветята, с ведрината на прозрачното небе.

- Тъй ми е тъжно, когато те видя наскърбен, царство ти...
От далеч те наблюдавам и не ми дава сърце да те приближа, да ти кажа дума за утеха...

Гъркинята извади от пояса си кърпа, напоена с чудно уханье, изтри зачервените си от дълги плачове очи. Сълзи пролени я по княз Петра. Ала кир Тодор не забравяше да напомня на дъщеря си вярата, която храни в нея. Затова тя не смееше пред него да показва тъгата си, отчаянието си.